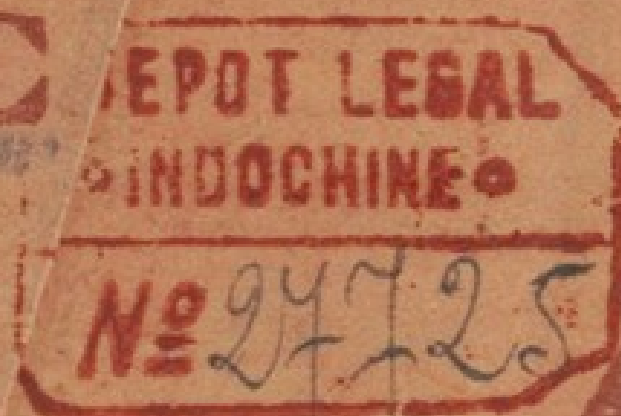

11412
HOA THỦY TIÊN
CỦA THY-HAC

Dépôt Légal
Certifié exact, tirage
cinq mille exemplaires

L'éditeur
Musée

160 Indoch
Pièce 906

Sách HOA - MAI số 11
CÔNG-LỰC XUẤT BẢN — 0\$10

1893-1894

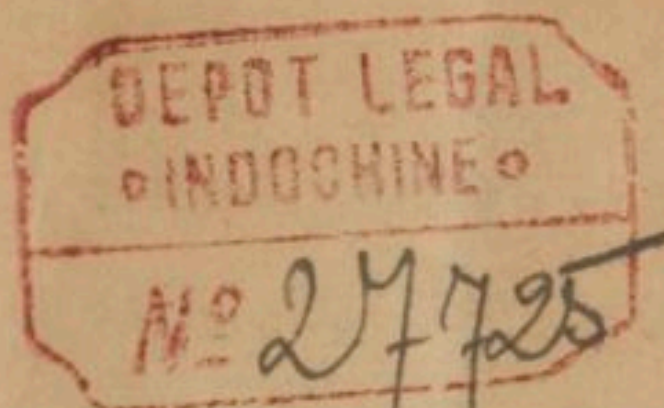
Legal

...

...

...

...

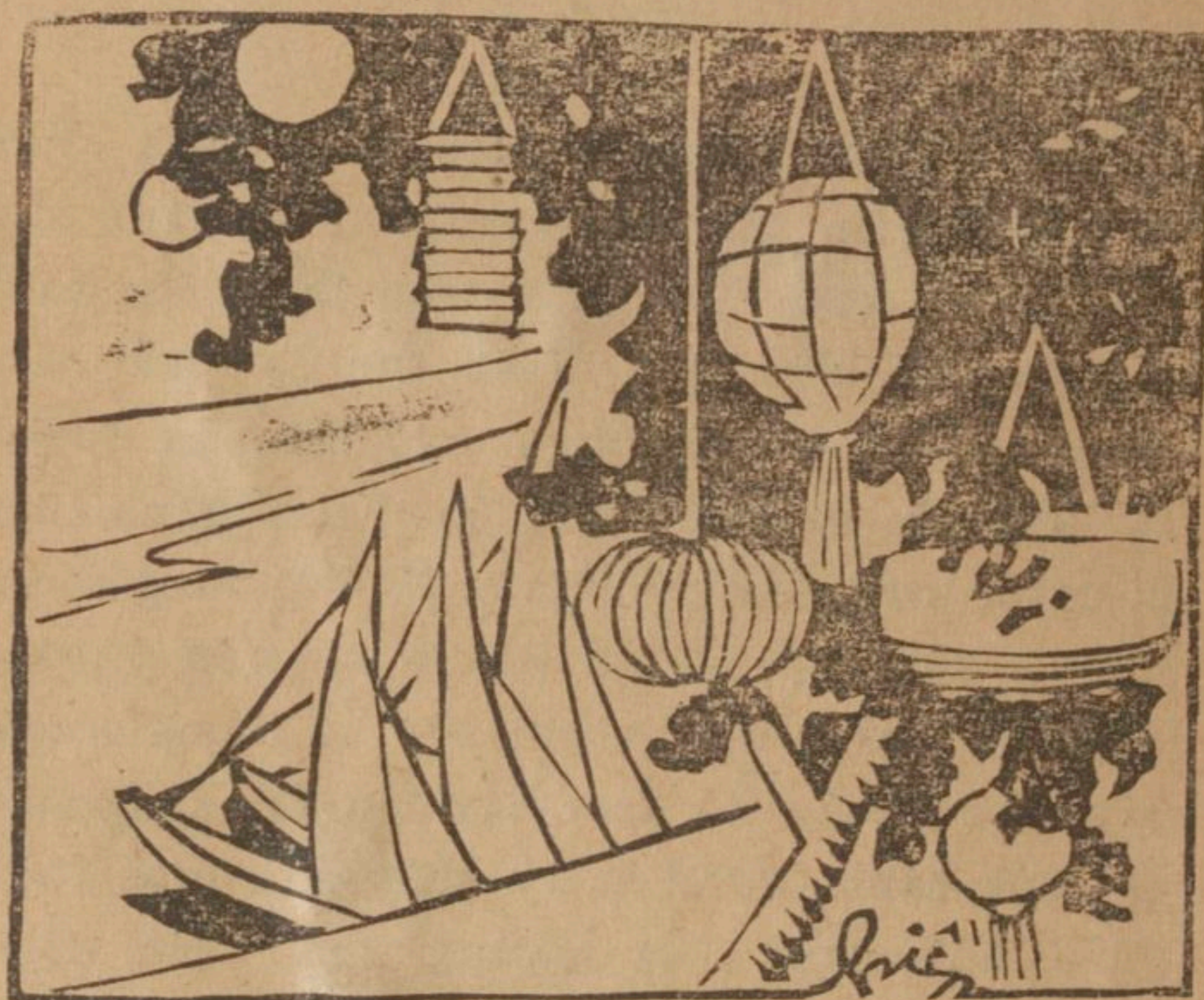

HOA THỦY TIÊN

Đêm ba mươi, trời tối đen như mực. Vừa mới đêm qua, những vì sao còn lấp lánh như những hạt kim cương giát trên tấm thảm xanh mờ nay đã biến mất. Ngàn vạn con mắt sáng quắc đó không thém nhòm ngó dân gian đương lui húi sửa soạn lễ giao thừa. Kinh thành cũng bị chìm trong bóng tối âm u. Những bóng người vật vờ như một lũ ma trôi đi lại trên đường. Tuy thế không một người nào có dáng lo ngại hay băn khoăn dù đêm nay đầu đầu cũng hiện ra một cảnh tượng lạ kỳ khác hẳn mọi khi : thiếu ánh sáng của những ngọn đèn đêm. Người ta sửa soạn cỗ bàn đề lễ tiễn năm cũ và đón năm mới. Nhưng người ta cũng không quên sắp sẵn những cây nến sáp và những chiếc đèn lồng.

Một tiếng nổ vang trời làm chấn động bầu không khí tĩnh mịch. Từ phía tòa Khâm-thiên-giám những chiếc đèn trời bằng giấy trắng

trong suốt từ từ bay lên và tản ra trên không trung. Kinh thành vụt trở nên rộn rịp tung bừng. Hội hoa-đăng bắt đầu mở trong kinh thành và trong khắp thiên hạ. Đèn như sao sa chiếu sáng tựa ban ngày. Tiếng pháo bắt đầu nổ ran tứ phía. Đã mười mấy năm nay, dân gian lại được hưởng một kỳ đại hội. Đức

vua xuống chiếu tha hết tù phạm, cho phép nhân dân được vui chơi thỏa thích, thuế không phải đóng, tiền thiếu đã có của kho để ăn mừng năm mới và chúc thọ cho công chúa đến tuổi cài trâm.

Các kiệu đèn muôn mẫu rực-rỡ chơi lợi, treo

lơ lửng quanh lầu Ngũ-Phượng chiếu sáng tỏ những bức rèm thủy soạn khẽ rung rinh tựa những làn sóng kim cương ngời sáng. Và chung quanh Lăng hồ, trước lầu Ngũ Phượng, những cảnh liễu rủ đều được đánh những sợi giây kim tuyến óng ánh bên những bông hoa bạc phơ phất như một đàn bướm bạc đập nhẹ nhàng đôi cánh mỏng manh.

Những chiếc hoa thuyền mui căng gấm Hồ châu, nhưng Thúy-Ngọc lượn lơ trên mặt nước trong xanh. Những nàng cung nữ yểu điệu trong bộ áo lông cừu trắng muốt uốn tấm thân tơ theo nhịp mái chèo. Đêm nay, đức vua, hoàng hậu cùng Thủy Tiên công chúa ra hành lễ trên gương Lăng Hồ để tạ ơn trời đất và kỷ niệm giấc chiêm bao của đức vua từ ngày công chúa ra đời.

Ngày ấy, cũng một đêm ba mươi, trên long sàng đức vua đương thiu thiu giấc điệp chợt thấy có người lay dậy. Vua mơ mơ màng màng đi theo một lão ông, đạo cốt tiên phong, râu tóc trắng phơ như tuyết. Lão ông cầm phất trần phe phẩy. Vua tưởng như bay trên mây cao vì thấy người thơ thới lảng lảng, chân nhẹ nhàng mà bước lướt thật nhanh. Đến một nơi bờ bãi, lão ông dừng lại nói: Hôm nay ta đưa nhà vua xuống Thủy cung chơi và tìm vật quý

vậy nhà vua có ưng không?

Đức vua nhận lời.

Lão ông đi xuống nước và phất tay áo rộng. Giòng nước rẽ đôi. Lão ông giắt vua đi. Nước xanh dựng đứng như một bức tường bằng cẩm thạch. Nhìn sang hai bên, vua thấy toàn các thứ cá tôm thiên hình vạn trạng lạ mắt vô cùng. Đức vua không bao giờ lại tưởng tượng được rằng dưới bề sâu lại có những cây cối muôn màu, những con cá mang trên mình những ánh lửa sáng rực.

Lão ông và đức vua đã tới một tòa lầu các nguy nga bằng pha lê trong suốt. Đền là những viên minh châu vạn sắc đặt vào những chiếc giá bằng ngọc lưu ly nam mã não san hô đỏ tía. Những tia sáng chiếu khắp mọi nơi êm dịu lạ thường. Chỗ nào cũng là ngọc ngà, chỗ nào cũng là kim cương, sự giàu sang thật đã lên tới tột bậc. Ở đây người ta dùng vàng để làm chân bàn chân ghế, bịt cột lầu. Vua thấy hoa mắt vì những tia ngọc tía vàng. Mỗi một đồ vật bày ở đó là một kho tàng vô giá, một kỳ công tuyệt hảo ngàn muôn đời chưa chắc đã có. Vua đương ngỡ ngàng trông chỗ này nhìn chỗ nọ thì bỗng nhiên đàn sáo nhã nhạc vang lừng, từ một chốn xa xăm đưa tới. Vua ngo ngác. Tiếng âm nhạc mỗi lúc một gần rồi bức rèm Phỉ Thúy

reo lách cách, rẽ làm đôi, một tiên ông khoan thai bước vào. Sau khi hai bên đã vái chào nhau và nói truyện một đôi câu tỏ tình giao hảo, cả ba người ngồi vào bàn tiệc. Sơn hào hải vị không thiếu một thức gì. Nem công, chả phượng, rượu bồ đào lại dùng bằng bát ngọc đũa ngà, cốc bảo thạch thực là một bữa tiệc thiên cồ hân hữu.

Trước khi từ giã, tiên ông dẫn vua đi và nói: « Đề kỷ niệm buổi hôm nay đi chơi Thủy-cung tướng nhà vua nên vui lòng nhận một vài báu vật hiếm có trên đời ». Vua từ chối nhưng tiên ông không nghe dân đi chọn.

Tiên ông chỉ từng thứ và nói :

— Đây là một chiếc bát Tây-Cung bích ngọc quý ở cái đặc điểm làm cho nước lã hóa rượu thơm. Đây là đôi đũa Bắc-Hải kim giao có tính cách làm biến các chất độc. Đây là cái chiếu Bằng-La dệt bằng tơ nõn sợi rồng vàng ; nằm trên chiếu này sẽ không biết nóng lạnh là gì. Đây là ...

Tiên ông còn mang ra nhiều thứ khác song vua chỉ lắc đầu bảo :

— Những thức này quý giá vô cùng, trăm tư xét tài hèn đũa bạc không đáng bường thụ. Xin trân trọng cảm tạ người.

— Nếu thế thì nhà vua mong ước gì thử nói xem nào.

— Hiện nay trăm chỉ thiếu một đứa con để sớm hôm trò chuyện cho khuây cảnh già.

—Ồ, có khó khăn gì đâu. Con gái có được không ?

— Con gái hay con trai cũng thế, miễn là trăm có được một đứa con.

Tiên ông gật đầu và ra hiệu cho một con hạc trắng đậu gần đấy. Hạc trắng bay đi thoảng đã bay về cùng một tiên nương. Tiên ông bảo :

— Con đã đến hạn, lên dương thế, vậy nên theo nhà vua đây để có chốn yên thân.

Đức vua chưa kịp nói gì thì chợt thức giấc. Ngài mới hay mình đã nằm mơ. Ngài kể chuyện lại cho hoàng hậu nghe. Cả hai đều nghi nghi hoặc hoặc không hiểu mộng mị có đúng không. Nhưng cách ít lâu thì hoàng hậu thụ thai và đúng vào lúc giao thừa năm sau hoàng hậu lâm bồn,

Vua đặt cho công chúa cái tên là Thủy-Tiên, ý nói đó là một nàng tiên nữ chốn thủy cung đầu thai trên trần. Công chúa một ngày một nhớn, một ngày một thêm sinh đẹp, tính nét dịu dàng. Ai cũng đem lòng ái mộ và tiếng tăm đồn đại xa gần. Đã bao nhiêu vương tôn công tử rắp danh bắn sỏ và nóng lòng chờ đợi nhật kỳ mở hội hoa-dăng.

Hội hoa-dăng mở giữa đêm ba mươi để ăn

mừng công chúa tới tuổi cài châm.

Tới tuổi cài châm, công chúa sắp sửa bước chân vào cuộc đời mới lạ. Công chúa thấy vua cha ngỏ ý kén phò mã mà lòng rối như tơ. Công chúa băn khoăn về người bạn trăm năm. Như nhiều người con gái khác, công chúa cũng thấy phân vân trong dạ cho nên muốn chắc chắn tìm được người tài đức song toàn công chúa đã xin vua cha cho phép đặt một cuộc thách đố khó khăn : tìm sao cho thấy một trái Bạch-Tuyết lê để dùng làm sinh lễ.

Làm sinh lễ : một trái Bạch-Tuyết lê, một thứ lê hiếm có trên đời, một thứ thuốc tràng sinh bất lão của tiên giới, đó phải chăng là một cách từ chối nhẹ nhàng ? Ai mà tìm thấy được quả lê thần ấy. Trái lê ấy sẽ khiến cho người ta trẻ mãi, nhan sắc muôn năm còn nguyên vẹn, người ta sẽ không biết tuổi già và không biết thần chết.

Tuy biết là vô hy-vọng người ta vẫn ra sức tìm tòi vì một khi đã được trông thấy Thủy-Tiên công chúa ngự trên lầu Ngũ Phụng thì không ai có thể quên được công chúa. Công chúa có một sắc đẹp kiều diễm lạ lùng, một sắc đẹp mà nhời tả không tới, chữ viết không đủ, một sắc đẹp ở trên mọi sắc đẹp ở đời.

Trong đám người đi tìm Bạch-Tuyết lê có

chàng Hùng Chương là người sùng đáng ngôi phò mã. Chàng học nhiều biết rộng, lỗi lạc anh hùng lại có một tấm lòng nhân từ đại độ hơn đời. Chàng mồ côi từ ngày còn nhỏ nên một mình tự lập, ngao du khắp chốn hải hồ. Chàng được biết Thủy Tiên công chúa kén khách đông sàng cũng vì đêm ba mươi, chàng đã tạm nghỉ ở kinh thành sau một năm trời rong ruổi đi làm việc nghĩa. Chàng rất nghèo nhưng không bao giờ phải đói khát khổ sở chỉ vì chàng là một người có tài đi đâu cũng tìm được cách độ thân. Trước kia chàng chỉ có một ý nghĩ, một mục đích là cứu giúp kẻ nghèo nàn nhưng từ khi nhìn thấy Thủy Tiên công chúa, chàng chỉ nghĩ sao kiếm được trái Bạch-Tuyết lê dâng nàng. Chàng cố nhớ lại những nơi chàng đã đặt bước xem có vùng nào có trái lê thần. Song chàng chỉ uổng công vì nơi có Bạch Tuyết lê không phải là nơi người đời có thể biết được mà những chốn chàng đi qua đều là những chốn có in vết chân người hết thầy. Vậy muốn đến được chỗ có Bạch Tuyết lê phải len lỏi vào rừng rậm hang sâu hẻm vắng mới đạt được ý-nguyện.

Hùng Chương cả quyết đi tìm dù có trải bao nguy hiểm chàng cũng không từ. Chưa bao giờ chàng định làm một việc gì mà không được

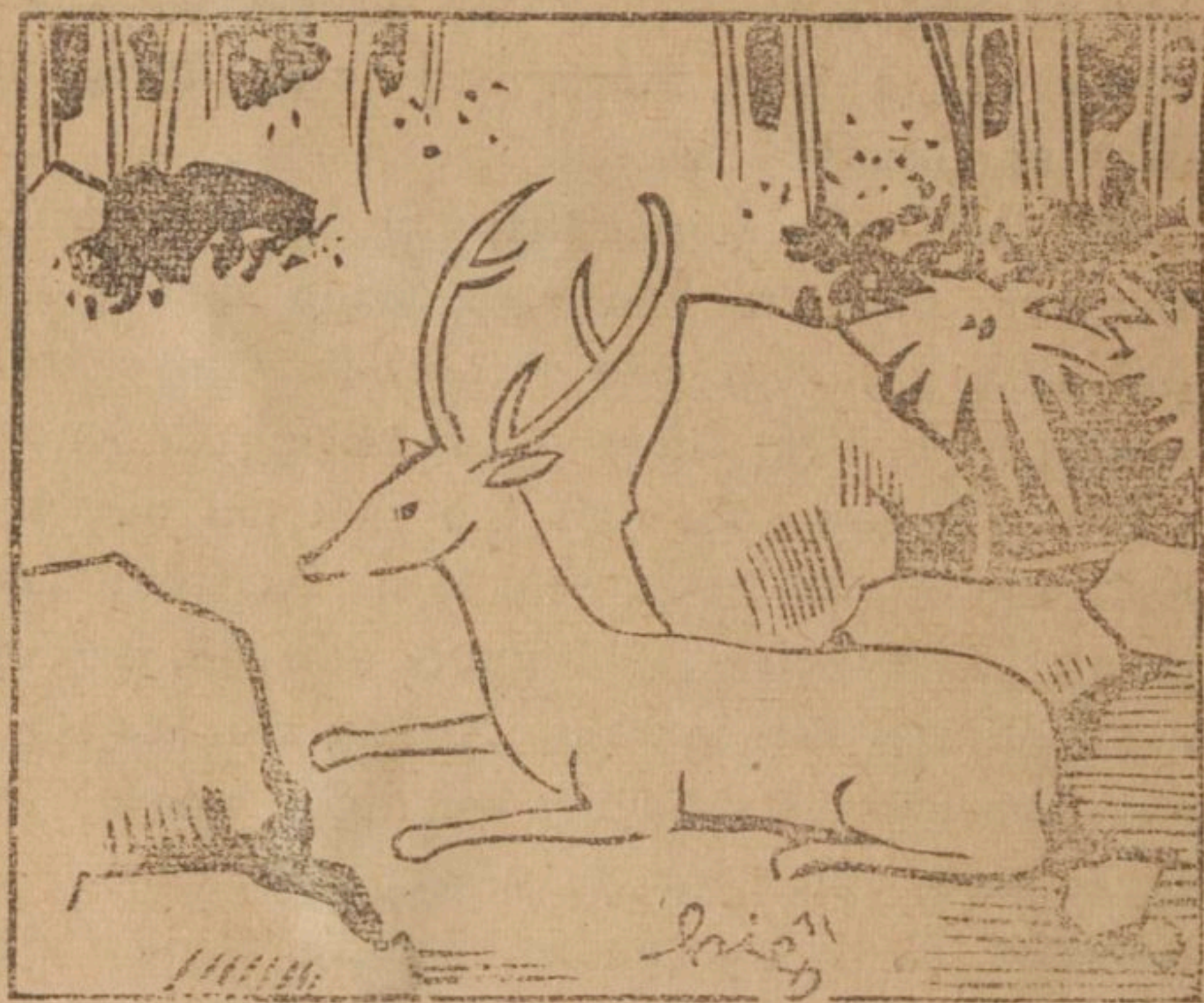
vì thêm vào sự can đảm hiểm có, chàng có lòng kiên nhẫn ít ai bì.

Chàng đi, đi mãi và chỉ trở lại kinh thành khi nào mang được trái Bạch Tuyết về. Chàng tự nghĩ không có gì làm chàng lưu luyến kinh đô ngoài Thủy Tiên công chúa. Một khi đã không có cách gì lấy được công chúa thì càng xa kinh thành bao nhiêu chàng lại càng rẽ chịu bấy nhiêu.

Một hôm trời tối mịt chàng bị lạc giữa rừng. Bốn bề tiếng rẽ kêu vang thỉnh thoảng lại pha tiếng hồ gầm báo thét khiến cho người nhát có thể ngất được vì quá khiếp hãi. Hùng Chương không dám ngủ tìm một cái cây to ngồi đợi sáng. Chàng cầm lăm lăm trong tay thanh gươm trường. Trăng mọc dần dần, những ngọn cây bắt đầu tỏ rạng. Xương mỗi lúc một dày, khí rừng lạnh lẽo bốc lên khiến cho chàng run mình. Cùng lúc đó chàng nghe có tiếng thú rên rỉ. Tiếng kêu ai oán làm động lòng trắc ẩn Hùng Chương. Chàng lặn xuống và đi theo tiếng kêu cầu cứu. Đường lối sáng sủa, chàng vững tâm đi không e ngại những sự bất ngờ của đêm tối. Tiếng rên mỗi lúc một gần và chàng thấy một con nai vàng sinh đẹp nằm gục bên một tảng đá to. Chàng cúi xuống nâng lên. Con nai lại kêu rọi, hình như đau

đón vô cùng. Chàng nhìn kỹ thấy một chân nai bị gãy, máu đỏ chan hòa. Chàng gượng ẹ mang nai ra một cái suối gần đấy, rửa sạch vết thương cho nai và nhai lá dầu rịt kỹ.

Coa nai vàng nhìn đăm đăm Hùng Chương như có ý cảm ơn. Hùng Chương loay hoay về con nai vàng mãi tới lúc trời tang tảng sáng

ánh bình minh lướt trên ngọn cây cao và chệch dần xuống cỏ. Con nai nhờ thuốc dầu của chàng đã bớt đau, vết thương gần miệng. Hùng chương sắp sửa đi thì nai vàng quẩn bên chân chàng như muốn lưu chàng ở lại. Chàng cúi xuống vỗ về nai vàng và nói :

— Thôi nai ở lại, ta phải đi tìm quả Bạch-Tuyết lê đây. Nai ở lại nhé, ta đi.

chàng ngừng đầu, sửa lại áo toan đi thì nai vàng lại kêu. Chàng bảo :

— Ta phải đi tìm cây Bạch Tuyết lê chứ.
Nai vàng như lắng tai nghe.

Hùng Chương vô tình không để ý tới dáng điệu của nai vàng. Chàng chỉ biết nai vàng có ý quyến luyến chàng nên chàng cũng chưa nỡ bỏ đi. chàng lại ngồi xuống đất vuốt đôi nhung mới nhú trên đầu nai. Chàng nói với nai như nói cùng một người bạn quen thuộc :

— Nai ạ, Thủy Tiên công chúa đẹp vô ngần. Ước gì ta tìm thấy trái lê quý để được lấy nàng. Ta đi đã nhiều nơi mà không đâu có cả, hiếm vô cùng. Trái lê ấy cũng tựa vì sao trên trời mà có khi lại còn khó khăn hơn, một đẳng tuy khó lấy nhưng mắt còn nhìn thấy được, một đẳng thì chỉ nghe nói tới một cách hàm hồ, không một ai biết rõ mà cũng không biết rằng có hay không nữa. Có lẽ đến tuyệt vọng mất nai ạ. Ai mà giúp được ta thì thật là ơn sâu tựa bể. Cho ta hết cả châu báu trên thế gian này không bằng cho ta một trái lê thần, vì nai ơi! công chúa đẹp, đẹp lạ đẹp lùng.

Nai vàng đứng lặng giây lâu rồi như thốt

nhớ tới cái gì vùng dầy khấp khiêng đi. Hùng Chương bước theo nai vàng vì chàng cũng không nhất định đi theo hướng nào. Lau lách mọc um tùm, lối đi ngày một hẹp, nhiều khi chàng phải dùng gươm phát cỏ cho khỏi vướng chân. Được một lúc lâu, chàng đã hơi thấy mỏi mệt định ngồi xuống nghỉ chân và mở lưng khô ra ăn chột thấy lù lù trước mắt một tòa núi cao vòi vọi. Chàng lấy làm lạ, không ngờ giữa rừng lại có núi đá. Lúc bước chân vào cửa rừng chàng không ngờ khu rừng lại rộng mênh mang quá như thế và nhất là nhiều cây cổ thụ hùng vĩ cao ngất trời, rậm rạp quá đến nỗi chàng không nhìn tới ngọn núi. Chàng đi gần lại xem và lộ vẻ ngạc nhiên vô hạn vì trước mắt chàng hiện nổi trên vách đá treo leo hai chữ đại tự : Cấm Thành Chàng lăm bằm :

— À ra đây là một cái thành cấm. Không biết trong này có gì. Ước gì ta vào được nhỉ.

Vách đá xanh rờn vì đám rêu xanh. Chàng lấy gươm đập vào đá, tiếng gươm kêu lạnh lạnh. Chàng chém thử, lửa lòe ra và chỉ một tý nữa thì lưỡi gươm bị mẻ bởi đá rắn quá.

Chàng thấy nai vàng đi men vách đá. Chàng cũng thử đi theo vì đến chỗ này là mất lối đi rồi. Chàng vừa đi vừa lấy gươm đưa trên

đá. Một đường rêu rơi lả tả để lộ màu đá sẫm. Máy dòng chữ nổi lờ mờ khiến chàng tò mò đọc :

« Bạch Tuyết lê »

Chàng giật mình, đọc tiếp :

Bạch Tuyết lê ! Bạch Tuyết lê !

Thành cấm treo leo đá bốn bề,

Muôn ngàn nỗi khó ai qua khỏi.

Được thưởng tài cao Bạch Tuyết lê.

Thì ra đó là một bài thơ chỉ cho người đời biết chỗ có Bạch Tuyết lê. Hùng Chương lầm bầm :

« Thành cấm treo leo đá bốn bề.

— Như thế nghĩa là thành này không có cửa vào phải tìm cách vượt qua ». Chàng ngàng đầu nhu lên, vách đá thẳng tuột, cao thăm thẳm ngoài tầm con mắt. Chàng lắc đầu thất vọng. Chàng cúi xuống lấy gươm định đào một đường hầm chui vào song đất rắn như đá, khó mà đạt được mục đích. Chàng cau mày cúi gằm mặt cố nghĩ mưu kế vì chàng không phải là người thấy khó nản lòng. Trong khi đó con nai vàng đang nhai cỏ. Mới đầu chàng không để ý đến nhưng chàng thấy con nai ăn mãi cỏ thì chàng cũng đưa mắt nhìn nhưng trí không quên nghĩ ngợi. Con nai nghiền cỏ rứt cỏ mọc trên vách đá. Một ý nghĩ vụt hiện như chớp

nhoáng trong óc chàng. Chàng lại gần nai vàng và nhìn vách đá. Đá vẫn một màu sạm loang lỗ rêu xanh. Chàng ấn tay thấy rắn như thường. Chàng suy nghĩ : « Không lẽ cỏ mọc trên đá hay trong đá. Ít nhất chỗ này phải có cái gì khác ». mấy ngọn cỏ xanh nõn phơ phất trước gió càng khiến Hùng Chương bận lòng. Chàng rút gươm đập mạnh vào chỗ cỏ mọc. Lưỡi gươm cắm phập vào đá. Thì ra đó là một thứ đá sộp hay đúng hơn một thứ đất rắn gần như đá. Chàng mừng rỡ, dùng gươm khoét sâu vào, đất rơi lở tở ! Chàng khoét mãi khoét mãi, lỗ hồng ngày một sâu, một to dần. Chàng đào vừa được nửa ngày thì đã có thể chui vào trong thành được. Trời sắp tối, chàng không dám vào ngay vì chàng ngại trong đó còn nhiều cái bất ngờ có thể khiến cho chàng nguy đến tính mệnh. Chàng tìm chỗ ngủ trên một cái chạc cây to. Con nai vàng đã đi chỗ khác vì hình như nó cũng e ngại sự gì.

Sáng hôm sau Hùng Chương bắt đầu vào thám hiểm Cẩm Thành, Chàng nhẩm lại mấy câu thơ và nói một mình : « Mơn ngàn nỗi khó, ai qua khỏi. »

« Được thưởng tài cao Bạch Tuyết lê.

Ta phải thận trọng mới được. Giá mà minh

biết trước được những nỗi khó là những cái gì nhỉ. Nhưng mà ta không cần. Muốn là phải được. Định là làm và chỉ có tiến chứ không lùi.

Chàng hăm hở đi trong một khu vườn bát ngát. Xa xa chàng thấy thấp thoáng một tòa lầu cao. Chàng định đi tới thì một tiếng gầm làm chàng giật mình đứng thê thủ, tay lăm lăm cầm guom. Một con mãnh hổ to gấp rưỡi con bò mộng nhẹ nhàng giơ vuốt nhẩy bổ lại chỗ chàng. Chàng vội né tránh nhanh như cắt. Hồ càng giận, quật đuôi xuống đất làm đất cát bay tung và vỗ một lần nữa. Chàng lại tránh được và dùng guom đâm nhưng lưỡi guom chùn lại vì da hồ dày quá rắn lạ lùng. Chàng đâm luôn mấy nhát nữa nhưng đều vô công hiệu. Chàng tự nghĩ: « Mình không thể có sức đâu mà tránh mãi được hồ. Nếu không mau mau hạ chúa sơn lâm thì ắt là làm mồi ngon chứ không còn cách thoát được ».

Đương lúc nguy hiểm chàng nhớ tới cái lỗ hồng ở vách đá, chàng nhắm thẳng lỗ hồng chạy. Hồ gầm thét đuổi theo. Húng đến lỗ hồng chàng dừng hẳn lại và quật sang hẳn một bên. Mãnh hổ đương lúc bất ngờ chạy thẳng đầu lọt hẳn vào lỗ hồng. Vì mình hồ to gần bằng chỗ khoét nên rút ra rất khó khăn. Hồ

găm thét, dùng đuôi quạt suông dất như có ý dọa Hùng Chương cho khỏi đến sát bại trong khi hồ bị mắc nghẽn.

Nhưng Hùng Chương đã nhân cơ hội đó mà dùng gươm đâm hết sức vào bụng hồ. Da bụng tuy dày song không đủ cứng để chống lại lưỡi gươm bén nên hồ bị liền mấy nhát chí mạng, rầy rụa một hồi rồi lăn ra chết.

Hùng Chương ngang nhiên đến tòa lầu trước mặt. Đó chỉ là một cái lầu không, nếu trên tường không treo mấy tấm biển giải. Mỗi biển có một dòng chữ viết theo một lối riêng như lối triện, lối thảo và cả lối chữ phạn viết trong kinh nhà phật, tất cả hàng bảy tám biển và bảy tám lối chữ khác nhau. Phải chăng đó là một cách thử tài học của người có can đảm đi tìm Bạch Tuyết lê? Ghép những chữ trên biển lại với nhau, Hùng Chương đã có một bài thơ báo trước vài bước khó khăn trước khi đạt được mục đích. Chàng đọc :

*« Cấm thành vào lọt được,
Mãnh hổ tiểu trừ xong,
Trí mưu thêm dũng-lược,
Tài đảm khách anh hùng,
Một lời khuyên báo trước :
Nhất tâm tự chủ lòng,
Thắng mình nên nguyện-ước,
Tuy khó nhưng thành công.*

Chàng lăm nhăm đọc lại và tự nhủ : « nhất tâm tự chủ lòng, thắng mình... Sao lại tự chủ lòng ? Sao lại thắng mình ? À có nhẽ mình phải làm sao diệt được sự ham muốn vô lý chẳng. Thôi được đã thế ta cứ đi gặp đâu hay đó, lo gì. »

Chàng mở một cửa lầu và bước vào. Đây là một cái cung trần thiết lộng lẫy. Nhưng Hùng Chương không để ý đến sự trang hoàng bày biện vì mắt chàng còn đăm đăm nhìn một bàn tiệc bày giữa cung. Thật là một bàn tiệc của những vị đế vương nếu chẳng phải là của thần tiên vì toàn là những thức nấu quý giá bày rong bát ngọc, đĩa vàng.

Đây là bát yến tây Dương, hải sâm Bắc Thủy, đây là một đĩa nấm quý hiếm trong núi Trúc Lư, và còn nhiều thứ lạ kỳ chàng không sao đoán được. Thức ăn nào cũng dậy mùi thơm khiến cho Hùng Chương lại càng thấy đói. Còn bình ngọc lưu ly đựng gì đây nữa ? Chàng vừa mở nút, mùi rượu bốc lên phưng phức, chàng vừa ngửi tới đã thấy lao đao. Chàng nghĩ bụng đây hẳn là Bô đao tiên tử uống một hớp say nghìn ngày và thêm được trăm năm thọ. Mâm tiệc sẵn sàng, chàng chỉ có việc ngồi xuống hưởng. Nhân lúc đương đói ngấu, ăn vào thì hẳn là ngon không biết thế nào mà kể. Nhưng

tự nhiên chàng do dự, chàng thốt nghĩ : tiệc của người sao mình lại dám hưởng. Xưa nay có bao giờ ta đoạt của kẻ khác một thức gì dù nhỏ mọn đến đâu chẳng nữa, vậy bây giờ ta không nên tọa hưởng như những kẻ tiểu nhân. Vả miếng ăn là miếng nhục. Ta há không biết câu : « Chim tham ăn sa vào vòng lưới,

Cá tham mồi mắc phải lưới câu »

hay sao. Vậy tốt hơn hết là ta cứ giở lương khô của ta ra ăn. Dù khô, dù rắn, lương khô của ta ta cứ việc dùng. Thôi nhé, chào các chú sơn hào hải vị, rượu bồ đào nhé. Các chú đã chắc ngon hơn lương khô này đấy hẳn ».

Nói xong chàng cười khanh khách và ngồi luôn xuống một cái ghế ngà lót nhung tơ trắng muốt êm như dư. Chàng lần tay ra sau lưng lấy bọc lương khô. Chàng rón một ít rồi nói : « Chà cái món yến Tây Dương này sao mà ngon thế, thơm thật. Rồi chàng lại gật gù : « Ồ, sao lại rắn thế này. Hừ, dầu bếp láo thật, dám dãi yến không kỹ. Nào ta lấy hải sâm Bắc Thủy xem có khá không nào ». Chàng lại bỏ lương khô vào mồm. Và cứ thế chàng ăn hết các món trên bàn tiệc nhưng bằng lương khô của chàng. Ăn xong, chàng lấy cái nậm nước lã của chàng tu một ngụm rồi cất tiếng khà :

Chàng giả vờ loạng choạng đi sang cung

khác. Cánh cửa vừa mở chàng loá mắt vì những tia ánh sáng rực-rỡ của những ngọn đèn, mà không phải của những viên kim cương giát trên trần. Chàng bước lên những viên gạch bằng vàng diệp. Thủy ngân lỏng lánh giữa khe gạch. Chưa bao giờ Hùng Chương được trông thấy nhiều ngọc đến thế. Cái gì cũng bằng ngọc từ cái đôn đề chậu hoa đến cái bàn đề các đồ dùng, các đồ chơi. Những cây cảnh bày la liệt. Thân cây bằng ngọc màu nâu nổi vân hoa như vân gỗ, lá bằng ngọc thạch, nụ bằng mã não, hoa bằng san hô; Mỗi một cây hoa như thế đủ khiến cho kẻ có nó giàu sang, đến mấy đời vì toàn là thứ ngọc quý vô giá. Một con sư tử nằm giải trên bệ vàng. Minh sư tử bằng ngọc ngũ sắc, một thứ ngọc luôn luôn đổi màu. Hùng Chương phải lấy làm lạ vì chàng chỉ đứng ngắm có một lúc mà từ màu trắng nõn nà sư tử đã biến sang màu đỏ rực rỡ, rồi màu xanh tươi biếc, màu tím chói lọi và màu vàng lộng lẫy. Hai con mắt là hai hạt kim cương sáng quắc. Bát đĩa, cốc tách bày la liệt và cùng quý giá cả. Cái thì chơn chu, cái thì chạm chồ, đủ các ngọc báu các màu, màu hồng dịu, màu xanh mát, màu da cam phơn phớt, màu trắng thanh nhã, màu đen bóng bẩy, trông hoa cả mắt.

Nhưng có lẽ tất cả các thứ đó còn kém một

pho tượng ngọc đặt trên ngai trầm. Pho tượng là một kỳ công tuyệt hảo, một kho báu vô cùng tận.

Hùng Chương không biết rõ thứ ngọc lạ ấy, có lúc tro-g suốt, trắng nõn nà, có lúc hơi hồng hồng như nước da người đẹp. Chỉ có hai màu, dịu dịu thay đổi nhau hiện lên khuôn mặt xinh xắn, cánh tay ngọc ngà, thân hình thon nhỏ. Tóc là những sợi vàng điệp kéo nhỏ như tơ bay phơ phất; có nhẽ là tinh túy của vàng thì đúng hơn vì sợi mềm và mảnh nhưng gai vô cùng. Con người là hai viên ngọc huyền đen láy nạm vào giữa hai miếng ngọc biếc trông linh động tuyệt vời. Ngón tay ngón chân, vành tai kẽ mắt, cặp môi, chỗ nào cũng được chạm chồ tỷ mỹ kỹ càng, thật là một công trình tuyệt tác có một không hai trên đời.

Hùng Chương ngấm không chán mắt và cổ nhẽ chàng đã có ý muốn lấy mang đi vì chàng có dáng tư lự. Chàng chỉ có việc với tay là lấy được, nào có ai biết đấy là đâu. Song tự nhiên chàng như sức tỉnh tự trách mình :

« Ó hay, ta đã đến ngày loạn trí chắc. Có lẽ đâu ta lại manh tâm làm điều phi pháp. Nếu thấy của người đẹp quý mà định chiếm đoạt thì chả hóa ra ta đã bỏ rỏ danh dự làm người hay sao. Vả lại mục đích của ta có phải

đi đến đây để hành động như phượng đạo tặc đầu. Từ nay nhất định ta không được để lớn vốn trong óc cái ý nghĩ bèn hạ ấy ».

Chàng đi thẳng vào trong.

Cánh cửa vừa mở, tiếng đàn tiếng sáo du dương trầm bổng khiến chàng ngáy rười, đứng lặng. Có lẽ chàng đang lắng tai nghe âm nhạc và cũng có lẽ chàng đang hoa mắt vì những điệu múa mê hồn của những nàng tiên nữ.

Hùng-Chương tưởng mình lạc vào Bồng-Lai tiên cảnh. Những nàng tiên múa theo điệu đàn bai tay mềm mại phe phẩy hai giải lụa các màu mỏng như màng sang, trông tựa như cánh bướm đưa lên đưa xuống. Những tấm thân yếu điệu uốn éo nhịp nhàng, những nụ cười tươi, những con mắt long lanh ngời sáng và những giọng hát mê hồn đã khiến chàng trai mê mẩn. Chàng đắm đắm nhìn những bàn chân nhỏ nhắn hay đúng hơn những đôi hài gấm đột chỉ vàng và cái cánh phượng rung rinh những cái dáng mềm như liễu, nhẹ như khói những cánh tay trắng rồn như ngọc cần, những nụ cười quyến rũ, những con mắt nhiệm mầu. Chỉ một bước chân nữa là chàng đã đứng giữa những nàng tiên kiều diễm tuyệt trần đó.

Chàng đã sắp sửa bước chân theo hương sắc để được sống với những tiên nữ thì chợt nghĩ

đến mấy câu thơ chàng mới đọc xong chàng nhất quyết : chủ lòng nín. Chàng phải thắng cái dục vọng tầm thường này mới được. Thế là chàng nghiêm sắc mặt, nhìn thẳng và đi luôn vào phía cửa trong cùng.

Chàng thở phào khoan-khoái vì vừa qua được bến mê. Chàng sung sướng đã tự đè nén những ham muốn của lòng mình chàng đã qua được mọi nỗi khó khăn để bây giờ được đứng trước cây Bạch Tuyết lê.

Cây Bạch Tuyết lê đã đợi sẵn chàng. Cây sanh tốt rườm rà nhưng chỉ có một quả lê vỏ trắng không chút bợn, bé nhỏ vừa lọt lòng bàn tay. Hùng Chương vừa ngắt lê vừa nói :

— Chả trách được, lê quý có khác, hàng bao nhiêu năm mới có một lần kết quả, mà lại chỉ có một quả. Thật là may cho mình vô cùng. Thôi ta sắp sửa đi về là vừa ».

Hùng Chương ra khỏi Cẩm Thành, lòng mừng khắp khởi. Chàng sẽ mang về kinh thành và được kết duyên cùng công chúa Thủy Tiên.

Chàng sắp sửa được hưởng hạnh phúc hoàn toàn. Lúc người ta vui trong lòng thì đời có một vẻ đẹp lạ lùng. Chàng nhìn cái gì cũng thấy tươi vui. Chàng muốn mỉm cười một mình. Chàng cảm cúi đi bỗng nghe tiếng nhạc ngựa vang lên một cách hỗn độn. Chàng thấy

xa xa cát bụi bay mù và một con ngựa vừa phi vừa hất hậu chạy tới phía chàng. Chàng lo thay cho người cưỡi vì con ngựa bất kham đó có thể hại tới tính mệnh được. Ngựa đến trước mặt chàng, chàng né người tránh và với tay nắm chặt lấy cương. Ngựa chùn hẳn lại nhưng cũng vì thế mà người cưỡi ngựa ngã lộn từ trên yên xuống đất. Một tiếng hét tiếp theo tiếng rên rỉ đã khiến cho Hùng Chương tự trách mình sơ ý gây nên tai nạn. Chàng vội vàng buộc ngựa vào một góc cây rồi quay lại đỡ người cưỡi ngựa dậy. Người kỵ mã là một ông già râu bạc bạc, đương nằm rên rỉ bên vũng máu đào. Ông lão bị thương ở vai có nhẽ gãy một cánh tay. Ông lão nắm tay Hùng Chương nói : Có nhẽ lão chết mất.

Chàng yên ỷ : Cụ không việc gì đâu, để cháu phai thuốc dầu dịt cho cụ, chóng khỏi lắm.

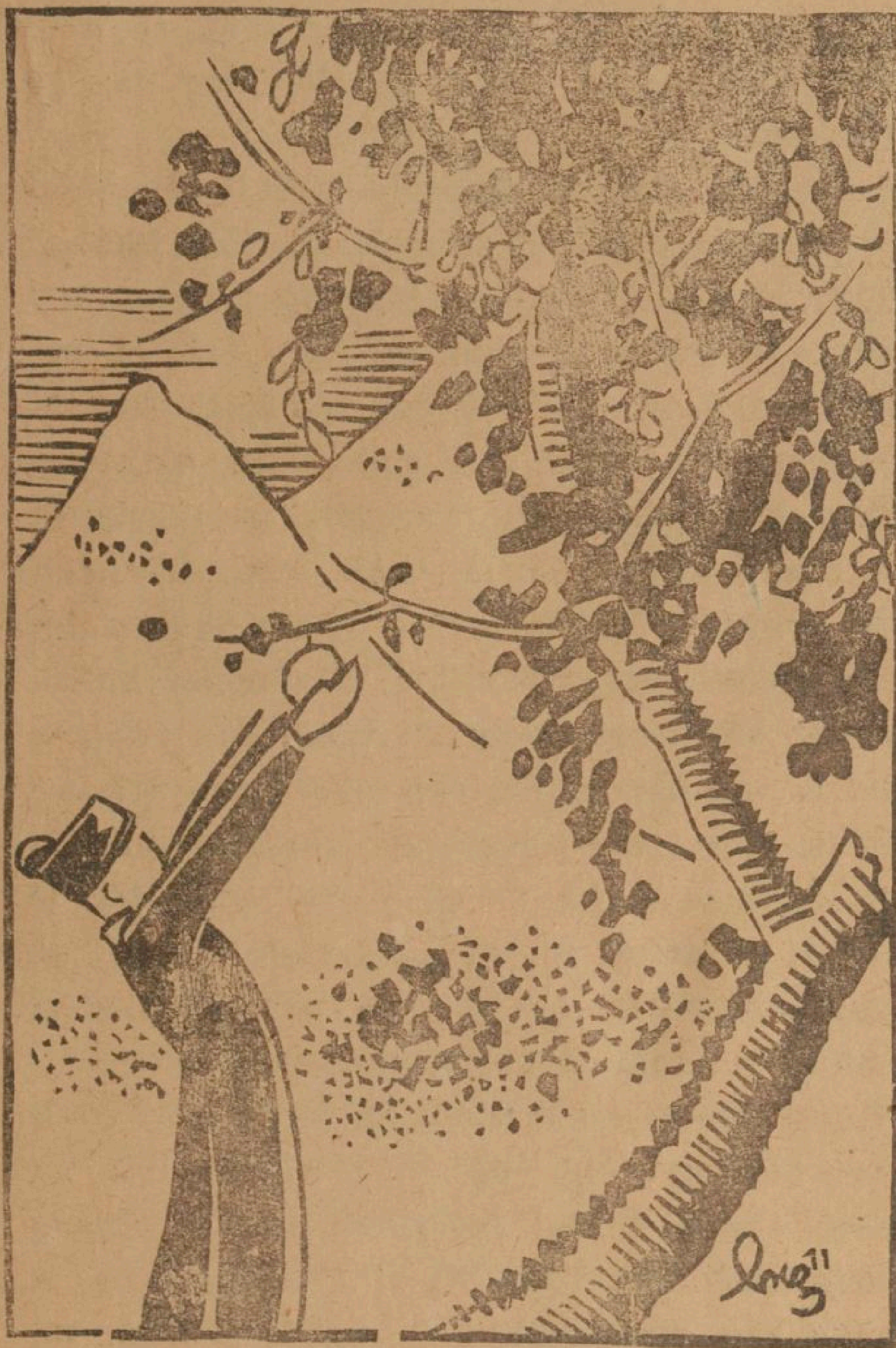
Cụ già thều thào : Thuốc dầu cũng chả ăn thua gì. Gá bây giờ có một quả Bạch Tuyết lê thì mới hòng khỏi chết được.

Hùng Chương chau mày. Chàng không dám trả nhời ông cụ vì còn phải suy nghĩ cẩn thận. Chàng nghĩ bụng : ông cụ này không có ta thì cũng chết đó là tại số chứ nào có phải tại ta. Một đằng thì cứu cho ông ấy sống lại ta được phúc với trời, một đằng thì ta được hưởng

cái diễm phúc trọn đời là lấy Công chúa và lên ngôi báu. Được phúc với trời chưa biết đâu bằng thiệt cái đã. Ta chữa cho ông cụ thật tận tâm và nếu ông ta có mệnh hệ nào thì ta chôn cất cho tử lễ là đủ bổn phận lắm rồi còn chi nữa ».

Chàng sắp sửa nhai thuốc lá dẫu dịt cho ông cụ nghĩa là làm theo ý nghĩ thì chọi như có tiếng trách oán. Chàng quay đi quay lại không thấy ai mà ông cụ thì đã thiếp đi rồi. Chàng nhìn ông cụ nằm bên vũng máu đợi chết thì tự thấy bất nhẫn quá. Chàng thò lòng thương bao quát tất cả và lấy luôn trái Bạch Tuyết lê đặt vào mồm ông cụ. Ông cụ còn chưa chịu há mồm ăn. Chàng lại phải chờ mãi. Lúc này chàng chỉ biết có cứu sống người, không nghĩ gì đến mình cả.

Ông cụ từ từ mở mắt ra, ăn quả lê và một sự lạ lùng đã hiện ra trước mặt Hùng Chương. Chàng mở to mắt nhìn, không ngờ trái lê lại có phép nhiệm màu như vậy. Ông cụ tỉnh táo hẳn, từ từ đứng dậy, vết máu trên đất như biến mất. Ông cụ thay đổi hình dáng, màu da nhợt nhạt đỏ lên hồng hồng, dáng điệu ốm o thay bằng dáng điệu một ông già quắc thước mặt sáng quắc. Ông cụ mỉm cười, một đám mây ngũ sắc hiện dưới chân đi và năng cụ

bà lên lơ lửng. Chương thốt có đáng kính cần quý lạ. Ông cụ hất ống tay áo rộng bảo :

— Ta thấy người có trái Bạch-Tuyết lê nên muốn thử xem người có thực xứng đáng hưởng không. Cũng do người có lòng nhân-từ mà sau này được đầy đủ hạnh-phúc ở đời. Trái lê mà người mang về đó chỉ là một trái lê thường vì nếu người không chịu hi sinh những sự sung-sướng của mình để cứu một mạng người thì người chưa phải là hoàn toàn, hãy còn điều khuyết điểm, thiếu lòng vị tha. Người thử nghĩ lại mà xem. Trước kia, nếu người không có lòng sót thương con nai vàng, đâu có ngày nay. Lòng nhân từ rất cần cho người vì sau này lên ngai vàng người phải thi ân cho muôn dân được nhờ cậy. Ta giao cho người trái lê này mang về và ta dặn một nhời, người khá nhớ lấy để bảo công chúa hay : « Trái với công lệ chưa chắc đã là hay ». Thôi ta đi.

Hùng Chương cầm trái Bạch Tuyết lê về kinh thành. Chàng dâng vua trái lê và theo lời vua phán, chàng kể lại truyện đi tìm lê. Chàng không quên nhắc lại lời vị tiên ông. Vua và hoàng hậu hình như hiểu nghĩa câu đó, sai mang lê vào cho công chúa. Công chúa lại sai cung nga dâng vua và hoàng hậu song hai ngài

không nhận. Sự từ chối đó cũng do cái có rất thường là muốn cho Thủy Tiên công chúa vui lòng.

Như trên ta đã biết, công chúa sinh đẹp và thùy mị vô cùng. Chính công chúa cũng nhận thấy nhan sắc của mình và cũng vì thế công chúa mới e ngại cái ngày sắc đẹp tàn. Những bông hoa vừa độ nở tươi thắm là thế mà đến kỳ tàn tạ thì héo rũ xấu cực điểm. Công chúa lo cho nhan sắc của mình nên khi vua và hoàng hậu không dùng Bạch Tuyết lê, công chúa đem ra dùng.

. . .

Nói đến và tả rõ đám cưới linh đình ở giữa kinh thành đúng ngày mừng một tết là thừa vì ai mà chả đoán được rằng sự lộng lẫy tưng bừng đã đến bậc nào. Chúng ta cũng không cần phải nghe kể thêm cuộc đời đầy rẫy hạnh phúc của Hùng Chương vì như thế cũng là thừa. Ai mà chẳng rõ chàng ta chỉ còn có việc an hưởng mọi điểm phúc ở đời. Chàng đã quên hết cả thói giang hồ, đã sống bên cạnh người vợ kiều diễm ngoan ngoãn và đề lên ngôi bảo tọa cầm quyền trị dân. Lòng nhân từ của Hùng Chương khiến cho dân gian được thấm nhuần ân đức truyền tụng đời đời. Cuộc âu ca thịnh trị hiện ra trong thiên hạ.

Thủy Tiên công chúa vẫn đẹp nồn nà. Càng

ngày nhan sắc càng tươi, thật là trái hẳn với Hùng Chương hoàng đế mỗi ngày một thêm tuổi già. Tóc Thủy tiên Hoàng hậu vẫn xanh mượt láng đẹp như suối ngọc lạnh nhưng râu tóc Hùng Chương hoàng đế càng bạc trắng như tuyết rủ. Lưng ngày một cong, sức ngày một kém, tuổi già đã khiến cho Hoàng đế kém sáng suốt, mất hết vẻ tinh anh tráng kiện của thiên thời. Và chẳng được bao lâu Thủy tiên Hoàng hậu thương khóc người chồng anh dũng. Thủy tiên hoàng hậu đau đớn vô chừng. Nàng đã khóc vì vua cha và mẫu hậu không còn ở dương gian cùng nàng. Những nỗi buồn cũng dần bớt vì thời gian và cũng bị sự khéo khuyên nhủ của Hùng Chương. Đến bây giờ Hoàng hậu lại phải cái sầu tử biệt mà lần này thì đau thương cực điểm vì người bạn trăm năm không còn ở lại nữa rồi. Hoàng hậu khóc lóc thảm thiết, những muốn chết theo chồng. Các con khuyên can hết lòng nên Thủy Tiên hoàng hậu tạm nguôi ngoài đôi chút. Thủy Tiên hoàng hậu đã lên chức Thái hậu. Tuy tuổi càng tăng mà sắc đẹp không giảm chút nào. Bao nhiêu yêu đương, Thái hậu Thủy Tiên dành cho lũ cháu nhỏ. Lũ cháu một ngày một nhớn và cứ kế tiếp ngôi rồng vì phụ vương chúng đã quá già và băng hà rồi.

Thái hậu lại một lần khóc cháu và lên chức thái hoàng thái hậu. Các cháu chắt kế tiếp nhau qua đời. Thái hoàng thái hậu lại lên chức nữa và cứ lên mãi đến nỗi không còn danh hiệu gì để gọi nữa.

Thủy Tiên vẫn trẻ đẹp mãi. Nàng mơn mớn như một bông hoa đương thời xuân sắc. Nàng đứng với chắt bảy tám đời mà như con cháu đứng với cha ông.

Thủy Tiên càng sống lâu bao nhiêu lại càng thấy lòng bị tan nát vì những sự chia ly tang tóc. Cứ mỗi đêm ba mươi cuối năm nàng lại thắp hương khấn vọng lên trời xin được chết theo cha mẹ cùng chồng và con, cháu, chắt, chắt hàng bảy tám đời. Cứ thế mãi cho đến một đêm tất niên, Thủy Tiên được toại nguyện. Nàng mất đi, thế gian mất một người đẹp nhưng tránh được cái buồn là phải trông người đẹp âu sầu.

Đó là một sự giải thoát cho Thủy Tiên và nàng khỏi phải mang cái hối hận không biết nghe lời nói thẳng: « Trái với công lệ chưa chắc đã là hay ».

Trên năm mộ nàng người ta thấy mọc một thứ cây lạ, lá giải thon đẹp như lá lan, chiếc cuộn tròn, chiếc vươn thẳng, màu xanh như bằng ngọc xanh vô cùng quý giá. Đến ba mươi

tết khi tiếng pháo giao thừa vừa nổ là một bông hoa quý bùng nở. Hoa trắng như tuyết, nụ vàng như tơ, mùi thơm phưng phức. Hoa mon morn chừng độ mười ngày rồi lại héo dần. Dân dân thấy lạ liền lấy tên Thủy Tiên đề mệnh danh cho hoa.

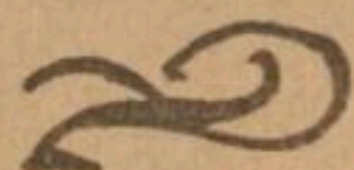
Từ đấy cứ tới ngày sắp hết năm người ta lại chơi hoa đề thưởng thức vẻ đẹp thanh kỳ của hoa, hương thơm ngát dịu mát cao quý của hoa Thủy Tiên và cũng là đề nhớ lại câu truyện ly kỳ huyền ảo của Thủy-Tiên công-chúa.

Xin nhớ đón coi
**CON
ĐƯỜNG
PHÚC
TÔI**

Của Hoàng - Đạt giá 0\$10

(Sách Hoa Mai số 12)

Tức là truyện đức Phật
hiện thân, du-lịch trên cõi
thế, thưởng người thiện,
trừng phạt kẻ ác. Truyện
rất ly-kỳ, rất lý-thú.

Còn một số rất ít

C O N
M E O
M A T
N G O C

c ủa

NAM - CAO

(Hoa Mai số 10)

Chuyện rất vui, rất
lý thú, xem rất ham

CHUYÊN

CHUYÊN

CHUYÊN

CHUYÊN

CHUYÊN

CHUYÊN

CHUYÊN

CHUYÊN

CHUYÊN

CHUYÊN

CHUYÊN

CHUYÊN

CHUYÊN

NGƯỜI BAN GÁI

của THIẾU - SƠN — Giá 0\$80

Một cuốn sách gối đầu giường của hầu
hết các bạn thanh-niên nam-nữ

Đã được báo *Trí-Tân* ra ngày 7-1-42 khen ngợi

NHỮNG SÁCH ĐÃ CÓ BÁN CỦA NHÀ XUẤT BẢN CÔNG - LỰC

Thời thế với văn chương của *Hoàng-ngọc-Phách*
Giá 0,80

Đâu là chân lý của *Hoàng-ngọc-Phách* Giá 0,80

Tùy bút — *Nguyễn-Tuân* — 0 60

Kinh-hoàng — *Phạm-cao-Củng* — 0.42

Chiếc bóng — *Nguyễn-Vỹ* — 0.55

Thơ say — *Vũ-hoàng-Chương* — 0.80

Trái tim hấp hối — *Thy-Hạc* — 0.60

Suối đàn — *Lan-Khai* — 0 50

Người em sâu mộng — *Vũ-trọng-Can* — 0 60

Người bạn gái — *Thiếu-Sơn* — 0.80

Bóng hạnh phúc — *Lê-văn-Trương* — 0 60

Muốn biết các điều cần thiết về việc làm nhà
nên mua cuốn

Cách thức làm nhà

của *Bùi - quốc - Sùng*

độc công chuyên môn về khoa kiến trúc

Đã có bán tại các hàng sách